

Úvod

Grace

JEDINÁ VĚC, které se plameny nedotkly, byl ohnivý prsten mojí mrtvé mámy.

Vypadal lacině. Ten druh, který dostanete v plastovém vajíčku, když strčíte dolar do automatu v obchodáku. Babča Savvy tvrdila, že máma vždycky chtěla, abych ho dostala.

Oheň symbolizuje krásu, divokost a znovuzrození, vysvětlila. V mém případě nesymbolizuje nic než zánik.

Babča mi vyprávěla pohádky o fénixech vstávajících z vlastního popela. Po tomhle prý toužila moje máma – povznést se nad své poměry a zvítězit.

Moje máma chtěla umřít a začít znovu.

Podařilo se jí jenom jedno z toho.

Ale mně? Mně se podařilo obojí.

17. listopadu 2015

Šestnáct let

Když jsem se na nemocniční posteli probírala poprvé, poprosila jsem sestru, aby mi navlékla ten prstýnek zpátky na prst. Přitiskla jsem si ho na rty a zašeptala přání, jak mě to naučila babča.

Nepřála jsem si, aby co nejdřív dorazily peníze z pojistky nebo aby na světě skončila chudoba.

Chtěla jsem zpátky svoji krásu.

Krátce potom jsem omdlela, vyčerpaná svojí pouhou existencí. Ve spánku jsem vnímala útržky hovorů, jak se v mém pokoji střídali návštěvníci.

„... nejhezčí holka v Sheridanu. Elegantní nosík. Smyslné rty. Blondýnka s modrýma očima. Je to neštěstí, Heather.“

„Klidně z ní mohla být modelka.“

„Chuděra neví, co ji čeká.“

„Bude to mít těžké.“

Pomaloučku jsem se probírala z kómatu navozeného léky, nejistá, co mě čeká na druhé straně. Měla jsem pocit, jako bych plavala v rozdrceném sklu. Seběmenší pohyb mě příšerně bolel. Návštěvníci – spolužáci, moje nejlepší kamarádka Karlie a můj kluk Tucker – přicházeli a odcházeli, hladili mě, chlácholili a vzdychali, ale já nechávala oči zavřené.

Slyšela jsem, jak brečí, zajíkají se a koktají, protože netušili, že jsem při vědomí.

Můj starý život – školní představení, tréninky roz-tleskávaček a chvatně ukradené polibky s Tuckerem pod tribunami – mi připadal nedosažitelný, neskutečný. Moje sladce kruté prokletí vyprchalo.

Nechtěla jsem čelit realitě, a tak jsem oči neotevřela, i když jsem mohla.